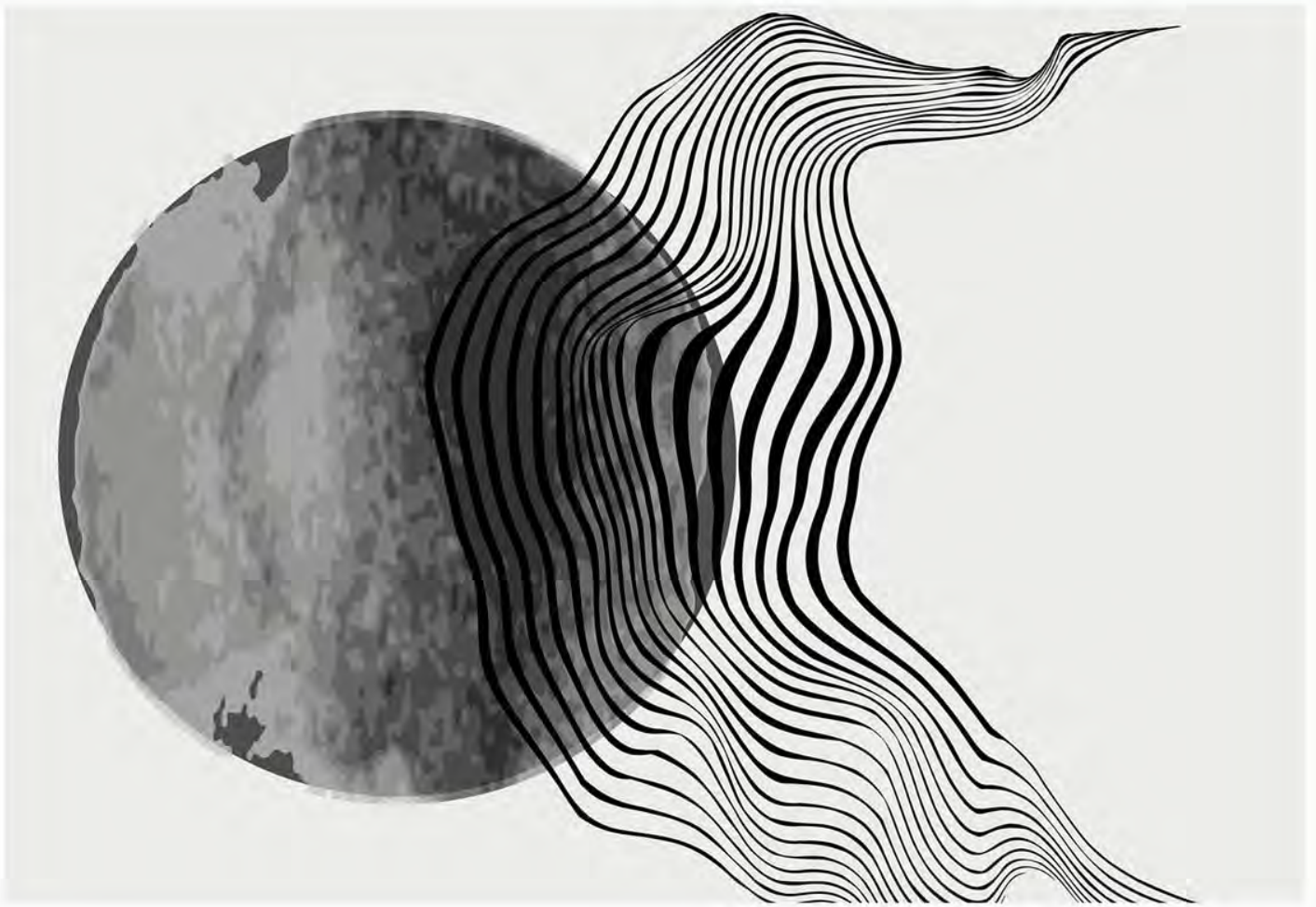

Kállay Kotász Zoltán

ELBÁNVA

2022-03-29 | **VERS**

Volt valami sérelem,
félig lemerült, zümmögő félelem
a következményektől
(a kövek is vetkeznek,
elhagyják merevségüket, láthatatlan
áthatolhatatlanság marad csak

ott, ahonnan elvitted), ebben a sűrűben
követtem árnyékomat,
a jó mestert, mely vezetett...

Mi maradt vissza?
A potrohos bánat.
Ragaszkodó, keveset mozgó háziállat,
házibogár, testmeleget kereső
sötét dermedtségben, s már nem tudom
(felejtésbe számúzi emlékezetem?),
agyonütöttem-e? Elbántam vele?
Vagy odébb mászott,
hogymáshol, más mellkasán kaparásszon?

Nem, én nem ütöttem,
sohasem ütök,
inkább a bánatot lassan elbánom,
s ha csak egy folt marad ott, a mellkas hullámai közt,
nem bánom.
Valami volt, megmaradt a folt,
sóhaj hintáztatja,
saját-idegen, sima-mart felület...
Valahol félelmek. Ütik fel fejüket.

kép | shutterstock.com